

ANDREW MORTON

MLADÁ FRONTA

MEGHAN

HOLLYWOODSKÁ PRINCEZNA

Meghan

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.mf.cz

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

MLADÁ FRONTA

Andrew Morton

Meghan – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MEGHAN

HOLLYWOODSKÁ PRINCEZNA

ANDREW MORTON

MEGHAN
HOLLYWOODSKÁ PRINCEZNA

MLADÁ FRONTA

Z angličtiny přeložila Martina Burešová

Andrew Morton

Meghan. A Hollywood Princess

First published in Great Britain in 2018 by

Michael O'Mara Books Limited

9 Lion Yard

Tremadoc Road

London SW4 7NQ

Copyright © Andrew Morton 2018

Translation © Martina Burešová, 2018

All rights reserved.

ISBN 978-80-204-4963-4 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5086-9 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5085-2 (ePUB)

ISBN 978-80-204-5087-6 (Mobi)

Mé ženě Carolyn a všem našim přátelům v Pasadeně

PODĚKOVÁNÍ

Někdy je užitečné být ve správný čas na správném místě. Má žena Carolyn pochází z jižní Kalifornie, a tak žije část roku v Pasadeně, několik mil severovýchodně od centra Los Angeles. Když bylo zveřejněno zasnoubení Meghan Markleové s princem Harrym, bylo pozoruhodné, kolik místních lidí se vytasilo s nějakou historkou o herečce z *Kravaťáků*. Pasadena byla vskutku středobodem života Meghan Markleové: Edmund Fry, majitel podniku Rose Tree Cottage, který je kousíčkem Anglie v tomto městě, jí servíroval čaj; její dřívější přítel, nyní realitní makléř, prodal dům přímo naproti přes ulici; rodiče posílali děti do školy, kde Meghan buď studovala, nebo vystupovala; místní fotografové měli krabice plné dosud nezveřejněných snímků nastávající členky královské rodiny a Hippie Kitchen, výdejna polévek pro bezdomovce, kde Meghan v mládí pracovala jako dobrovolnice, byla, co by kamenem dohodil.

Když už jsem začal s Pasadenou, chtěl bych poděkovat své kamarádce doktorce Wendy Kohlaseové za to, že mě představila nadšenému a ochotnému pedagogickému sboru a zaměstnancům Střední školy Neuposkvrněného srdce. Ředitelka školy Maureen Diekmannová a Callie Webbová se pohroužily do archivů uchovávaných v suterénu budovy, aby objevily všechno, co se týká Meghan Markleové, a učitelky Christine Knudsenová a Maria Pollia přidaly své postřehy ohledně bývalé žákyně. Děkuji také fotografovi Johnu Dlugoleckimu za

objevení okouzující série fotek, které zachytily Meghanino dospívání v krásnou mladou ženu.

Gigi Perreauová, sama někdejší hollywoodská dětská hvězda a absolventka Střední školy Neposkvrněného srdce, a Emmanuel Eulalia, vedoucí dramatické sekce na Střední škole sv. Františka v La Cañada, mi popsali, jak se u Meghan začal projevovat herecký talent. Elisabeth a Dennys McCoyovi s vřelostí hovořili o mladé Meghan a velmi jsem ocenil i názory Catherine Morrisové, Jeffa Dietricha a zaměstnanců Hippie Kitchen, kteří neúnavně pomáhají lidem bez přístřeší.

S ohledem na Meghanin složitý a rozvětvený rodokmen bych rád poděkoval genealogům Elizabeth Banasové, Garymu Boydu Robertsovi a historikovi Christopheru Wilsonovi, jakož i profesorce Carmen Harrisové z Univerzity v Jižní Karolíně (Upstate), kteří uvedli do souvislosti života jejích předků. Členové rodiny Tom Markle mladší, Roslyn Lovellessová a Noel Rasmussen mi pomohli dopídit se informací o její rovněž složité výchově a o svůj pohled se podělilo i několik přátel, včetně Leslie McDanielové a jiných, kteří zůstávají v anonymitě. Tameka Jacobsová a Leyla Milaniová vnímavě mluvily o dívce, kterou znají z dob natáčení televizní soutěže *Deal or No Deal (Ber nebo neber)*, a zapojili se též někteří členové filmového štábu *Kravaťáků*, kteří z profesních důvodů nechtěli být jmenováni. Můj dík patří také Samantě Brettové, autorce knihy *The Game Changers (Ti, kdo mění svět)*, plné inspirativních příběhů o úspěšných ženách z celého světa.

Též bych chtěl poděkovat profesoru Prochaskovi a Trevoru Phillipsovi, nositeli Řádu britského impéria, bývalému předsedovi Komise pro rovnost a lidská práva, za jejich názory týkající se způsobu, jakým Meghan ovlivnila monarchii a vůbec celou zemi. O tomto tématu jsem diskutoval i s dalšími bývalými členy královské domácnosti, kteří mě pochopitelně požádali, abych je nejmenoval. Děkuji i lidem

od tisku a sociálních médií, kteří pečlivě sledovali Meghaninu životní dráhu a kariéru.

Obrovský dík patří také mým rešeršistům, Philu Dampierovi v Londýně a neúnavné Lise Derrickové v Los Angeles. Navíc by se nám knihu nikdy nepodařilo dotáhnout do zdárného konce bez dokonalé profesionality mých redaktorek Fiony Slaterové v Londýně a Gretchen Youngové v New Yorku, ani bez obětavosti pomocné redaktorky Katherine Stopa a redaktora rukopisu Nicka Fawcetta.

Na závěr bych chtěl složit poklonu všem svým pasadenským přátelům, známým a sousedům, jejichž nápady, návrhy a rady obohatily celý tento projekt.

Pasadena,
březen 2018

Předmluva

HVĚZDY NÁM PŘÁLY

Meghan Markleové jsem si všiml dávno předtím, než se na scéně objevil princ Harry. V právnickém seriálu *Kravatáci* z ní vyzařovalo charisma, díky němuž vynikala nad ostatní, a kromě herectví si udělala jméno i jako bojovnice za rovnost pohlaví. Takže když jsem se doslechl, že chodí s královním vnukem, vlastně mě to vůbec nepřekvapilo, a když se jejich vztah prohloubil, ocitl jsem se v pravý čas na pravém místě. Má žena Carolyn je z jižní Kalifornie, a tak žijeme část roku v jejím rodném městě Pasadeně, která byla shodou okolností také hlavním působištěm Meghan Markleové. Její bývalí partneři, kamarádi ze školy a učitelé bydlí všichni v téhle oblasti. Je to tak vzájemně propojená komunita, že mě jednoho dne na mé příjezdové cestě zastavil soused a řekl mi, abych promluvil s majitelem místního obchodu, který by se se mnou mohl podělit o svou vzpomínku na Meghan Markleovou. V dnešním cynickém a chaotickém světě je to v podstatě staromódní příběh o tom, jak místní dívka ke štěstí přišla. Samozřejmě jde zároveň o mnohem víc, protože okamžik, kdy Meghan Markleová 19. května 2018 prošla uličkou kaple sv. Jiří na hradě Windsor, se zapíše do dějin.

Touto poslední důležitou královskou svatbou jedné generace se okouzující nevěsta prince Harryho stala první rozvedenou míšenkou, která se kdy přivdala do britské královské rodiny. Díky svazku požehnanému Jejím Veličenstvem

královnou se tak bude monarchie v současném stále se měnícím světě jevit otevřenější a opodstatněnější.

Během mše mohlo zřejmě osm set hostů této velkolepé události zaslechnout tiché dunění konkurující sborovému zpěvu. To se vévoda z Windsoru, jenž se roku 1936 zřekl trůnu, aby se mohl oženit s dvakrát rozvedenou Američankou, obracel v nedalekém hrobě ve Frogmore, na pozemcích hradu Windsor.

Tehdy mu nedovolili, aby ze své životní lásky udělal královnu, protože její dva bývalí manželé tou dobou ještě žili. Wallis byla pak přijata na hradě Windsor pouze jedenkrát, a to v rakvi při příležitosti svého pohřbu v dubnu 1986 v kapli sv. Jiří. V 50. letech 20. století čelila stejně nepříjemné situaci královnina mladší sestra princezna Margaret, která však dala přednost povinnosti před láskou k rozvedenému milenci, leteckému důstojníkovi Peteru Townsendovi.

Když už nic jiného, tak svatba druhého syna prince Charlese a zesnulé Diany, princezny z Walesu, ukazuje, jak moc a jak dalece se královská rodina – a spolu s ní i britský národ – během vlády královny Alžběty II. vyvíjela a měnila. Je to svazek a událost symbolického významu.

Od doby romantických traumat obklopujících Edvarda VIII. a princeznu Margaret přijala královská rodina stejně jako zbytek světa, ač poněkud zdráhavě, skutečnost, že rozvod již nenese společenské stigma, jak tomu bývalo dříve. Přesto ještě počátkem 80. let 20. století, kdy princ Charles objížděl hrabství a hledal si nevěstu, byla představa, že by se do královské rodiny přivdala rozvedená Američanka, nemyslitelná. Tehdy bylo prioritou najít si bílou anglosaskou pannu šlechtického původu a protestantského vyznání.

Jednu takovou našel v podobě půvabné lady Diany Spencerové a naprosté ztroskotání jejich manželství – a záštiplný rozvod – měly za následek, že členové královské rodiny z řad starší generace a jejich stoupenci si to dvakrát rozmysleli,

než začali komentovat partnery, které si mladší členové rodiny vybrali. Rozchod budoucího krále a královny však nebyl v královské rodině zdaleka ojedinělou záležitostí. Královnina sestra princezna Margaret, její dcera princezna Anne a její milovaný druhý syn Andrew se také rozvedli. Všechny více či méně obestírala rouška skandálu, z nichž nejproslulejší vyvolaly fotografie zachycující Andrewovu manželku, vévodkyni z Yorku, známou jako Fergie, u bazénu v jižní Francii, jak jí její takzvaný finanční poradce cumlá prsty u nohou.

Nad skutečností, že se Meghan rozvedla po krátkém, dvouletém manželství s filmovým producentem, se sotva někdo pohoršoval, natož aby došlo k ústavní krizi. Koneckonců budoucí král, princ Charles, je také rozvedený a vzal si svou bývalou, taktéž rozvedenou milenkou Camillu Parkerovou Bowlesovou. V dubnu 2005 měli občanský sňatek nedaleko kaple sv. Jiří. To všechno je velmi moderní. Rozvod, rasová odlišnost a pikantní minulost – dynastie Windsorů teď vítá všechny příchozí. Jak to výstižně vyjádřil princ Harry během svého a Meghanina zásnubního interview, „všechny hvězdy nám přály“.

To je výrok, nad nímž mohl dumat princ Andrew, vévoda z Yorku, když sledoval, jak si Meghan Markleová majestátně vykračuje k oltáři. Princ Andrewovi nepřály nejen hvězdy, ale ani celá desetiletí. Před pouhými třiceti šesti lety utíkal s rudou růží mezi zuby po palubě své lodi, HMS *Invincible*, aby se přivítal s pyšnými rodiči, královnou a vévodou z Edinburku.

V té době byl nejžádanějším svobodným mládencem na světě a úředně potvrzeným válečným hrdinou, jelikož nasadil život během falklandského konfliktu mezi Británií a Argentinou, který měl na svědomí přes devět set mrtvých a tisíce raněných.

O několik týdnů později, v říjnu 1982, princ tajně odletěl na soukromý karibský ostrov Mustique, kde měla královnina

sestra, princezna Margaret, sídlo Les Jolies Eaux. Podle prvních zpráv společně se svou americkou přítelkyní, Kathleen „Koo“ Starkovou, dcerou hollywoodského producenta Wilbura Starka, zřejmě pod jmény „pan a paní Cambridgeovi“.

Když Kathleen přijela v roce 1975 poprvé do Londýna, chtěla být herečkou a zahrála si v lehce erotickém avantgardním filmu s názvem *Emily*, režírovaném bohémským aristokratem hrabětem z Pembroke. Jakmile začaly kolovat fotky různě obnažené Koo, masmédia a dokonce i některé poslance zachvátila hysterie.

Jejich románek trval ještě dlouho po této dovolené a prvních článcích o její filmové roli. Setkala se s královnou a princezna Diana ji považovala za ideální partnerku pro Andrewa. Řekla mi: „Rozkošná Koo ho milovala. Bylo skvělé mít ji nablízku. Byla velmi jemná a starala se o něj... všechnu svou energii [věnovala] jemu. [Oni] se k sobě tak dobře hodili.“

Avšak stigma onoho filmu, jednoho z jejích prvních, působilo na její vztah s Andrewem jako jed. Jelikož byla jednou provždy známá jako „pornoherečka“, ačkoli nic nemohlo být pravdě vzdálenější, byl její milostný vztah s Andrewem odsouzen k zániku. Ale nebýt podřadného filmu, Kathleen mohla být první Američankou od doby Wallis Simpsonové, která by se přivdala do královské rodiny.

Oproti tomu Meghan Markleová přijala herecké role, v nichž ji natočili, jak šnupe kokain, učí ženy v domácnosti umění striptýzu a souloží ve skladišti. V nekonečném televizním seriálu *Kravatáci* se objevila polonahá v tolika scénách, že si na scenáristy stěžovala, že záměrně píší scénář tak, aby předvedli její tělo.

(Meghan si asi všimne, že Buckinghamský palác sice nařídil, aby byla z internetu vymazána její webová stránka *The Tig*, která obsahovala inteligentní a dobře napsané úvahy o rovnosti pohlaví a ras, ale videa, kde se nechová zrovna

jako princezna, tam stále zůstávají a kdokoli se na ně může podívat.)

Meghan sice není první míšenkou, která se přivdala do některé z evropských královských rodin (tato pocta připadá v Panamě narozené Angele Brownové, nyní princezně Angele v maličké, ale bohaté zemi Lichtenštejnsku), ale je první rozvedenou americkou míšenkou, která zaujme místo v dynastii Windsorů.

Ačkoli rasa vyvolává hodně diskuzí v její vlastní zemi (nevyhnutelně, jelikož Amerika má za sebou minulost národa, jenž praktikoval otroctví a segregaci), ve spojení s královskou rodinou zůstávají rasové vztahy převážně bez povšimnutí.

Je ironií, že v listopadu 2017, kdy bylo zasnoubení oznámeno, návštěvníci kin sledovali film *Viktorie a Abdul*, příběh o přátelství královny Viktorie s indickým sluhou Abdulem Karimem. Jeho přítomnost u dvora vzbudila tolik nevráživosti, že po smrti královny v roce 1901 její následník Edward VII. osobně dohlédl na Abdulovo vykázaní a deportaci zpět do Indie. Viktoriina dcera Beatrice vymazala veškeré zmínky o Karimovi z matčinych obsáhlých deníků. Jak podotkla historička Carolly Ericksonová ve své knize *Her Little Majesty (Její malé Veličenstvo)*: „Bylo zcela neúnosné, aby se snědý Ind octl téměř na stejné úrovni, kterou zaujímali královnini bílí sloužící, a to, že s nimi jedl u téhož stolu a byl součástí jejich každodenního života, bylo považováno za nehoráznost.“

Přestože královna nerozlišuje lidi podle barvy pleti, jak tvrdí spisovatelka Penny Junorová, pouze 6 % z 1100 zaměstnanců paláce jsou příslušníci národnostních menšin a jen asi třicet jich zastává vyšší funkce. Jelikož se tato etnická nevyváženost odráží i na vyšších postech státní služby, tvrdí se, že královská rodina zmeškala příležitost jít v rasové otázce příkladem.

Je to téma, o němž se Meghan nezdráhá diskutovat, a zřejmě již bude obeznámena s tím, že lidé jiných ras nejsou

v paláci nijak výrazně zastoupeni. Možná je to záležitost, kterou se třeba rozhodne zabývat, až trochu přivykne královskému životu.

Jak poznamenává Trevor Phillips, bývalý vedoucí Komise pro rovnost a lidská práva, způsob, jakým Meghan přistupuje sama k sobě, vyšle do světa důležitou zprávu. „Skutečnost, že mluví o tom, jak je hrdá na svůj etnický původ, znamená opravdu hodně. Lidé jiné barvy pleti to budou vnímat jako velmi pozitivní, moderní a nesmírně vítaný přístup.“

Nejenže je Meghan součástí diskuze o rasové problematice v Británii, ale její původ zároveň formuje postoje v Americe, jelikož je tato královská míšenka považována za součást skupiny Loving Generation, jež dostala název podle virginského manželského páru Richarda a Mildred Lovingových, kteří byli v roce 1958 zatčeni a uvězněni pro zločin míšení ras. Až do vynesení rozsudku Nejvyššího soudu v případě *Lovingovi vs. Virginie* roku 1967 byla v některých státech rasově smíšená manželství protizákonná.

V 70. letech 20. století bylo ve Spojených státech asi šedesát pět tisíc černoško-bělošských manželských párů. V 80. letech 20. století, o něco více než desetiletí po rozhodnutí v případě Lovingových, se jejich počet zdvojnásobil na sto dvacet tisíc. Jedná se o významný posun, ale musíme mít na paměti, že počet obyvatel USA byl tehdy dvě stě čtyřicet milionů.

Jako dcera bílého republikána a černé demokratky se Meghan ocitla uprostřed čilé diskuze o tom, jaké místo ve společnosti zaujímají lidé smíšené rasy. Meghanin příběh pojednává o ženě, která se snaží najít sebe sama nejen jako žena, ale zároveň definovat své místo ve světě, kde na ni není pohlíženo ani jako na černošku, ani jako na bělošku.

V budoucnu se bude muset vymezit i jako součást mnohem menšího světa královského dvora.

Třebaže je Meghan zcela osobitou ženou, je zajímavé, že ti, kteří ji učili nebo znali, spolu s jejím jménem zmiňují jedním

dechem i ono jméno začínající písmenem „D“. Srovnání s Dianou je nevyhnutelné; Meghan v únoru 2018 sama tajně navštívila Kensington v západním Londýně, aby poskytla útěchu přeživším děsivého požáru bytové věže Grenfell Tower, což ožívuje vzpomínky na Dianiny vyjížďky za bezdomovci do londýnské čtvrti South Bank.

Další podobnosti mohou být spatřovány v její všeobecné humanitární angažovanosti a populárním přitažlivém vzhledu. Ale v jádru je Meghan zcela odlišnou osobností, která se vyznačuje vyrovnaností a sebejistotou, jíž se Diana, alespoň zpočátku své královské kariéry, snažila dosáhnout. Nebojí se kamer a je vždy připravená k fotografování či natáčení.

Dlouho předtím, než byl v souvislosti s Meghan zmíněn princ Harry, promítala Střední škola Neposkrvněného srdce v Los Angeles, kde studovala, pravidelně její proslov o rovnosti pohlaví z konference OSN o ženách 2015, aby se jím současná generace studentek nechala inspirovat.

Pro toho, kdo se chce stát výkonným kongresmanem nebo poslancem či prezidentem, je prý lepší, když nejdříve udělá úspěšnou kariéru mimo svět politiky, aby se potom tolik nebál, až vstoupí do sněmovny nebo do Bílého domu. V takové situaci se nyní nachází Meghan. Přijela k branám paláce zcela zformovaná: úspěšná herečka, oblíbená blogerka a uznávaná zastánkyně lidských práv.

V rodokmenu se může pochlubit otroky i králi, sloužícími i šermíři. Její životní cesta je vskutku pozoruhodná. Je to cesta, která začíná, jak jinak, v městě snů Los Angeles.

1

HLEDÁNÍ MOUDROSTI

Celá dlouhá léta ji sužovala otázka, která jí stále vrtala hlavou: odkud pochází má rodina, jakou mám minulost? Pro Rachel Meghan Markleovou – známou v rodině jako „Poupátko“ nebo „Květinka“ – to bylo nekonečně spleťtí téma. Její zmatení ještě umocňovala skutečnost, že její matka, Doria Raglandová, je Afroameričanka z Los Angeles a otec, Thomas Wayne Markle, pensylvánský běloch. Cítila, že musí najít místo, kam patří, jak v černošském, tak v bělošském světě. V škále barevnosti, která v americké společnosti stále tolik rozhoduje o místě a postavení, byla světlé pleti, a proto vnímána jako „bělejší“ než její černí bratrance a sestřenice. A tak spolu se zmateností přišla i jistá přizpůsobivost, ochota vidět svět z odlišných perspektiv, z obou stran.

Znovu a znovu naslouchala s vykulenýma očima vyprávění strýčka Josepha o tom, jak Raglandovi jeli do Los Angeles přes celou zemi ve vypůjčeném autě až z Clevelandu v Ohio, když byla její matka Doria ještě miminko. Jejich dobrodružství nabralo ošklivý obrat, když vjeli do jednoho honáckého městečka v Texasu, aby se schovali před sněhovou bouří. Sháněli pokoj na noc, ale záhy pochopili, že je v tomhle vidlákově nechtějí. Jakýsi chlápek ukázal ven do sněhu a zakřičel: „Dálnice je támhle tím směrem. Vypadněte. Tady nejste vítaní.“

Ač je to možná rodinný folklór, protože silnice z Clevelandu do Los Angeles rozhodně nevede poblíž Státu osamělé

hvězdy, Meghanin strýc, kterému bylo v té době asi sedm nebo osm, tenkrát na vlastní kůži zakusil rasismus. Dále líčil, že když rodina během cesty zastavila u restaurace, bylo jim řečeno, aby vešli zadním vchodem pro „barevné“. Jak se Meghan později měla dozvědět, její rodina z matčiny strany v minulosti mnohokrát zažívala vykořisťování, diskriminaci a bezpráví. Několikrát toho byla sama svědkem. Jednou se jí například nahrnula krev do tváří, když někdo na parkovišti nazval její matku slovem začínajícím na „N“, protože nevyjela dost rychle. Bylo to slovo, jež její předkové – otroci, kteří pracovali na bavlníkových plantážích v Georgii – slyšali den co den.

Není divu, že byla Meghan z rodokmene své rodiny zmateaná. Vysledovat její rodinné kořeny po matčině linii je velice obtížné. Ještě před zrovnoprávněním panoval nevyhnutelně nedostatek důkazů o životě černochů na jihu. Písemných záznamů bylo pomálu a většina informací se předávala ústním podáním. Co však víme, je skutečnost, že její rodina patřila celá léta metodistovi Williamu Raglandovi, jehož rodina pocházela z Cornwallu na jihozápadě Anglie, než se přistěhovala do Virginie a pak přesídlila do Severní Karolíny.

Ragland žil v hrabství Chatham County v Severní Karolíně se svými otroky a později se přestěhoval do venkovského městečka Jonesboro v Georgii, kde úřady pravidelně přidělovaly půdu loteriemi, aby podpořily osídlování. Otroci byli tradičně oslovováni jen křestním jménem, které jim dal jejich majitel, a občas převzali i jeho příjmení. Skrovné záznamy, jež jsou k dispozici, ukazují, že první černý „Ragland“, tedy Meghanin první zdokumentovaný předek z rodu Raglandů, se narodil roku 1830 v Jonesboro. Jmenoval se Richard Ragland a oženil se s ženou jménem Mary. Přestože většinu života strávil v nedobrovolném zotročení, alespoň jeho syn Stephen, jenž se narodil v roce 1848, se dožil zrovnoprávnění, k němuž došlo, když Unie protitrokářských severních států

vedených prezidentem Abrahamem Lincolnem zvítězila roku 1865 nad prootokářskou Konfederací. Podle záznamů objevených genealožkou Elizabeth Banasovou z Massachusetts se stal Stephen Ragland na konci občanské války zemědělským pachtýřem. To však byl pouze jiný název pro otroctví, jelikož naprostou většinu toho, co vypěstoval, musel – kromě jiných povinností – odvádět bílému majiteli půdy jako nájemné, takže se průměrný pachtýř, jakým byl i Stephen Ragland, neustále topil v dlužích.

Přestože byli dřívější otroci osvobozeni na konci války, v červnu 1865, mohli si oficiálně zaregistrovat vlastní jméno až při sčítání lidu v roce 1870. Stephen Ragland si ponechal příjmení svého bývalého pána a jméno, které dostal. Nezní tak romanticky jako jméno „Wisdom“ (Moudrost), které si vybral – jak se Meghan domnívá – její praprapradědeček Ragland, když dostal šanci začít znovu. Jak napsala v červenci 2015 pro časopis *Elle*: „Věc, která mě nejtěsněji pojí s mým spletitým rodokmenem, je asi má touha dozvědět se, odkud pocházím, a s mými předky mě spojuje i rozhodnutí začít znovu, které učinil můj praprapradědeček, když si zvolil příjmení Wisdom.“

Profesionální genealogové a rešeršisté, kteří pečlivě probádali historii její rodiny, žel poukazují na to, že záznamy, ač útržkovité a sporné, ukazují, že si tento její předek ponechal své původní jméno. Také uvádějí, že se jeho první žena jmenovala Ellen Lemensová, že se vzali 18. srpna 1869 a měli spolu čtyři děti: Ann (známou též jako Texas), Doru, Henryho a Jeremiaha, jenž se narodil buď v roce 1881, nebo 1882 a je Meghaniným prapradědečkem. Na základě sčítání lidu a daňových záznamů se zdá, že Stephen a Ellen dále žili u Jonesboro na Raglandově plantáži, kde byli dříve otroky. Po smrti Lemuela Raglanda 19. května 1870 byl totiž Stephen Ragland při sčítání lidu zapsán jako zaměstnanec v té době šedesátileté vdovy po Lemuelovi jménem Mary. K ostatním

členům rodiny žijícím v jejich blízkosti, pravděpodobně ve stejné noclehárně nebo dřevěné chatrči z nahrubo otesaných kmenů, patřili Vinny a Willy Raglandovi, jakož i Charles, Jack, Jerry, Mariah a Catherine Lemensovi.

Po čase stráveném v městě Jonesboro, jež se proslavilo jako dějiště impozantního románu *Jih proti Severu*, se rodina přestěhovala do nedalekého zemědělského okresu Henry County, proslulého úrodnou půdou a prvotřídní bavlnou. Stephen a jeho synové, Henry a Jeremiah, obdělávali půdu buď jako pachtýři, nebo jako najatí dělníci. Avšak kromě zisků z pěstování bavlny měl okres Henry County i poněkud temnější pověst – jako domov Ku-klux-klanu, který v té oblasti vznikl roku 1866. Jeho prvním zdejším počinem bylo lynčování bývalého otroka Davea Fargasona během místní rozepře ohledně vzdělávání černých dětí. Stephenův syn Henry Ragland se později také ocitl tváří v tvář bandě ozbrojených bělochů, ale podařilo se mu zachránit si krk. Místní historik R. H. Hankinson podotýká, že brzy nato činnost KKK v této oblasti skončila, ačkoli hrozba násilí přetrvávala.

Hrozba násilí a vleklá chudoba skutečně mnohé přiměly, aby se přestěhovali na sever či západ a hledali tam lepší vyhlídky. Na začátku nového století se Ann, dcera Stephena Raglanda, a její manžel Cosby Smith, kterého si vzala v roce 1892, se svými šesti dětmi rozhodli vydat na tři tisíce mil dlouhou cestu za novým životem v Los Angeles v době, kdy byla nafta a pomeranče pro ekonomiku města důležitější než filmová produkce.

Jejich rozhodnutí přestěhovat se inspirovalo Stephenovo nejmladší dítě Jeremiaha, jeho ženu Claudii Ritchieovou, dceru osoby s úžasným jménem Mattie Turnipseedová (odvozeným od jádérka tuřínu, pozn. překl.), a jejich rozrůstající se potomstvo, aby také opustili Georgii. Kolem roku 1910, když bylo Claudii dvacet pět, se vydali na cestu do Chattanoogy v Tennessee v naději, že si tam vybudují lepší život.

Ann ani Jeremiah svého otce Stephena Raglanda pravděpodobně už nikdy neviděli, ačkoli se dožil poměrně vysokého stáří. Naposledy vydechl 31. října 1926 v okrese Paulding County v Georgii ve věku sedmdesáti osmi let.

Do té doby Jeremiah s Claudií vychovali pět dětí, jedno zemřelo při porodu. Claudie, úředně označená při sčítání lidu za „mulatku“ neboli míšenku, pracovala jako posluhovačka v obchodním domě Miller Bros, tehdejší vlajkové lodi společnosti. Její manžel Jeremiah si příležitostně vydělával jako holič a jako vrátný v hostinci, než si založil vlastní krejčovskou firmu. V té době měli černoši zakázáno vykonávat dobře placené práce nebo si brát půjčky, a tak bylo samostatné podnikání jedinou cestou ke zlepšení životní situace.

Ženy v rodině vychovávaly děti a zároveň využívaly různé příležitosti, které se jim nabízely. Jeremiahova dcera a Meghanina prateta Dora byla první z rodiny Raglandů, kdo šel studovat na univerzitu, a první, kdo se prosadil v nějaké profesi, neboť se stala učitelkou. Její mladší sestra Lillie si vedla dokonce ještě lépe. Již jako dospělá vystudovala Kalifornskou univerzitu, zaučila se na realitní makléřku a založila si v Los Angeles vlastní realitní kancelář. Byla tak úspěšná, že její jméno uvedli v ročence afroamerických osobností *Kdo je kdo*.

Jejich bratři se tak vysoko nevyšplhali, jeden pracoval jako číšník, zatímco Meghanin pradědeček Steve si našel zaměstnání jako mandlív v čistírně v centru Chattanooga. Meghanin strýc Joseph připouští: „Z kulturního hlediska se v naší rodině žádný z mužů nijak nevyznamenal.“ Steve se oženil s Lois Russellovou, dcerou hotelového portýra, když jí bylo čtrnáct nebo patnáct. Při sčítání lidu v roce 1930 bylo zapsáno, že tento manželský pár bydlí se synkem Alvinem Azellem, později Meghaniným dědečkem, a také s Loisiným otcem Jamesem Russellem a různými neteřemi a jinými podnájemníky.

Když Alvin vyrostl, odjel za prací do Clevelandu v Ohio. Tam se setkal s Jeanette Johnsonovou, dcerou poslíčka a lift-boye v pětihvězdičkovém hotelu Regis. Brzy po skončení druhé světové války se Jeanette provdala za profesionálního bruslaře na kolečkových bruslích Josepha Johnsona a měla s ním dvě děti, Josepha mladšího a dceru Saundru. Zanedlouho však Joseph, který cestoval od města k městu a předváděl své dovednosti, vybruslil z jejího života a Jeanette musela děti vychovávat sama. V té době do jejího života vstoupil elegantně oděný Alvin Ragland s uhlazenou mluvou a brzy si získal její srdce.

Vzali se a nastěhovali se do suterénního bytu v třípodlažním domě v Clevelandu. V září 1956 se jim narodilo první dítě, Meghanina matka Doria, a brzy poté Alvin vytrhl rodinu z jejích kořenů, když podnikl onu slavnou jízdu napříč celými státy, aby začal nový život v Los Angeles, kde se již dříve usadili jejich příbuzní z rodu Raglandů. Nějaký čas pracoval pro tetu Lillie v realitách a potom si otevřel vlastní obchod s veteší a starožitnostmi v centru Los Angeles. Jeho manželství se však mezitím rozpadlo a Jeanette zůstala znovu sama s dítětem v náručí. 6. května 1983 se Alvin oženil podruhé. Vzal si za ženu učitelku Avu Burrowsovou a za několik měsíců se jim narodil jediný syn Joffrey.

Tou dobou byla již Doria Raglandová dospělá a měla dítě. O dva roky dříve totiž 4. srpna 1981 ve 4.46 ráno porodila v nemocnici West Park v losangeleské čtvrti Canoga Park dceru Rachel Meghan Markleovou. Meghanino narození mělo navždy změnit příběh její rodiny.

Rozkvět Meghaniny rodiny, která se kdysi živila sběrem bavlny v palčivém slunečním žáru a nyní sledovala v přímém televizním přenosu, jak si jedna z jejích členek vyměňuje prstýnky

s princem, je mimořádným příběhem strmého vzestupu na společenském žebříčku. A jak nádherně kontrastuje s ne zase tak dávnou minulostí! Poslední Američankou, která se vdala za člena britské královské rodiny, byla Wallis Warfield Simpsonová, pocházející z Baltimoru v Marylandu. Přestože byla dvakrát rozvedená a její dva bývalí manželé byli stále naživu, král Edward VIII. trval na tom, že se s ní ožení navzdory prudkému odporu církve, vlády a celého impéria. Všichni vznášeli námitky proti tomu, aby se rozvedená žena stala královou chotí. Král nakonec abdikoval a v červnu 1937 měli s Wallis skromný svatební obřad na jednom francouzském zámku. Příběh o tom, jak se král všeho vzdal kvůli milované ženě, byl označen za královský román století.

A teď se posuňme v čase o osmdesát let dopředu. Vévoda a vévodkyně z Windsoru, kterými se Edward s Wallis stali, by jistě měli radost, že dynastie Windsorů přijala realitu rozvodu, a zároveň by žasli nad tím, že nevěsta prince Harryho je míšenka. Wallisina rodina Warfieldových si totiž přišla na slušné jmění právě díky práci otroků.

Warfieldovi se považovali za vlídné a osvícené pány. Wallisin třetí bratranec, Edwin Warfield, byl roku 1903 zvolen čtyřicátým pátým guvernérem Marylandu a přednesl několik projevů na téma „Otrokářství, jak jsem ho znal“. Tím však byla Edwinova tolerance vyčerpána; co se týče guvernéřských voleb, zastával stanovisko nadřazenosti bílé rasy a domníval se, že by „nedostatečně vzdělaným černochům“ mělo být odepřeno volební právo.

Ač byla Wallis vychovávána v relativně chudých poměrech (ona i její matka byly chudými příbuznými zámožné Warfieldovy rodiny), sloužila jí černá chůva, komorník a služebné. Byli součástí jejího života, třebaže jen jako lidé, kteří žili v dolním patře a nikdy nepřekročili hranici důvěrnosti. Jednou dokonce poznamenala, že poprvé si podala ruku s člověkem jiné rasy, až když se ona a její manžel přátelsky vítali

se zástupy lidí v Nassau během jeho působení jako guvernér Bahamských ostrovů za druhé světové války. Barevní lidé v životě Wallis či jejího manžela jednoduše nefigurovali, a pokud se v něm objevili, pak jen proto, aby jim nabídli tác s nápoji. Patřila k třídě, věkové skupině a oblasti, kde byli ona i její přátelé – zcela nevědomě – lhostejně rasističtí. V dopisech a rozhovorech u stolu občas používala slovo začínající písmenem „N“ a jiné hanlivé výrazy. Když se Wallis v roce 1896 narodila, Meghanin praprapradědeček zápasil jako pachtýř o holé živobytí. Pouhé pomyšlení na to, že se míšenka provdá za královského prince v majestátním prostředí kaple sv. Jiří, kde se odehrávala celá řada královských svateb včetně svatby krále Edwarda VII. a v nedávné době královnina třetího syna, prince Edwarda, by tehdy bylo nepředstavitelné.

Meghan však není první, kdo tuto představu vyvrátil. V roce 2004 si dcera prince, lady Davina Windsorová, vzala maorského střihače ovcí a surfaře Garryho „Gazzu“ Lewise z Nového Zélandu při soukromém obřadu v Kensingtonském paláci. Tato nyní v pořadí dvacátá devátá čekatelka na trůn a její manžel byli pozváni na svatbu prince Williama a Kate Middletonové i na svatbu Harryho a Meghan. Královská rodina nad tímto svazkem mezi dcerou vévody a vévodkyně z Gloucesteru a příslušníkem druhého největšího etnického uskupení na Novém Zélandu nehnula ani brvou. Není však překvapením, že ne všichni členové britské aristokracie jsou tak přívětiví. Když si roku 2013 atraktivní autorka kuchařských receptů, míšenka Emma McQuistonová, dcera nigerijského ropného magnáta, vzala vikomta z Weymouthu, dědice slavného panství Longleat, reakce jeho matky zněla: „Je ti jasné, co tímhle způsobuješ svému čtyři sta let starému rodu?“

Je ironií, že Meghan v tomto ohledu není zase takovou černou ovčí, jak by si někteří mohli myslet, jelikož její evropský rodokmen je mnohem starší než čtyři sta let.

Zájem veřejnosti o Meghan zřejmě z velké části vzbudila otrocká minulost její rodiny a také způsob, jímž si její předkové tvrdou a usilovnou prací vydobyli místo pro život v nemilosrdném světě. Méně známá je však skutečnost, že Meghan má přes otcovu rodinu napojení na královské rodiny ve Skotsku, Anglii a ještě dále. Když napsala: „Smíšený původ vám v životě namaluje rozmazanou čáru, která je úžasná a zároveň poučná“, ani na okamžik ji nenapadlo, že jí koluje v žilách nejen krev otroků, ale i králů.

Pro začátek můžeme vysledovat přímou linii přes dvacet pět generací nazpátek až k Robertu I. Skotskému, snad nejzajímavějšímu ze všech skotských králů, jenž byl znám spíše jako Robert Bruce. Tento legendární bojovník se kdysi schoval v jeskyni, aby jej nezajali angličtí nepřátelé, a pozoroval pavouka, jak se snaží upříst pavučinu. Pavouk se opakovaně pokoušel vyšvihnout z dlouhého vlákna nahoru, ale pokaždé marně, což Bruceovi připomínalo jeho vlastní selhání na bojišti. Dal tedy pavoukovi poslední šanci. Jestli se mu podaří vyhoupnout se, povede Robert Bruce ještě poslední bitvu za osvobození své země.

Pavouk zvítězil a vyhrál i Robert Bruce, protože roku 1314 porazil Angličany v krvavé bitvě u Bannockburnu. Zůstal králem až do své smrti v roce 1329 a byl považován za nejúspěšnějšího a nejmilovanějšího ze všech skotských vladařů.

Takovéto úchvatné propojení se vzdáleným světem králů přichází skrze otcovu rodinu Markleových. Jejich rodokmen vypráví příběh sdílený tolika dalšími lidmi – tito předkové měli sice své kořeny ve Starém světě, ale plavili se na západ za lepším životem.

Markleovi, pocházející z Německa a Holandska, žili po celé generace v Pensylvánii, kde pracovali jako farmáři, vápeníci, tesaři, horníci, vojáci a – v případě Meghanina pradědečka, obrovitého Isaaca „Ikea“ Marklea – jako hasiči pro Pensylvánskou železniční společnost. Ikeův syn Gordon Arnold,

Meghanin dědeček, si založil vlastní čerpací stanici, pracoval v obuvnickém průmyslu a skončil jako poštovní úředník v městečku Newport. V březnu 1941, jen několik měsíců před vstupem Spojených států do druhé světové války, se oženil s Doris Mary Ritou Sandersovou, jež pocházela z New Hampshire.

Právě rod Meghaniny babičky lze vysledovat přímo ke skotské královské rodině a dále. Prostřednictvím Meghanina předka Rogera Shawa byla nakonec kapka Meghaniny modré krve přivezena do Ameriky. Shaw, syn obchodníka s vínem a lodního přepravce v londýnské čtvrti City, přibližně roku 1637 připlul z Plymouthu v západní Anglii do Massachusetts.

Jako mnoho jiných mladých mužů spatřoval i Roger Shaw v Americe zemi zaslíbenou, skýtající spoustu příležitostí. Díky vlivu jeho otce mu úřady udělily licenci „prodávat víno a všeliký tvrdý alkohol křesťanům a indiánům, dle vlastního úsudku při vhodných a naléhavých příležitostech, ne však jinak“. Po čase se stal zámožným vlastníkem půdy, farmářem a uznávanou oporou místní komunity.

Skrze Shawovu rodinu pocházející z Yorkshiru v severní Anglii nacházíme zásadní spojení s královskými předky. Ve svém hrabství byli Shawovi uznávanými velkostatkáři, a když si jeden z nich, James Shaw, vzal v roce 1490 Christinu Bruceovou, dědičku po otci, siru Davidu Bruceovi, šestém baronu z Clackmannanu, přímém potomku Roberta Bruce, královské spojení bylo zpečetěno.

Když se vrátíme o generace nazpátek, zjistíme, že i Doris se může pochlubit zajímavým spojením s královskou rodinou, tentokrát přes svou dávnou příbuznou Mary Birdovou, jejíž jméno se v roce 1856 objevilo na seznamu členů královské domácnosti na hradě Windsor, kde pravděpodobně pracovala jako služebná. Je jistým zadostiučiněním, že si jedna z žen Maryina potomstva vezme jako nějaká novodobá Popelka svého prince.

Není to však jediné spojení s anglickou královskou rodinou. Meghan je také pokrevně spřízněna s anglickým přistěhovalcem Christopherem Husseym, jenž žil na velrybářském ostrově Nantucket poblíž pobřeží Massachusetts, jakož i s reverendem Williamem Skipperem, který přistál u břehů Nové Anglie roku 1639. Obzvláště rodokmen reverenda Skippera stojí za povšimnutí. Jeho vazby na královskou rodinu a následné spojení s rodinou Markleových podle bostonského genealoga Garyho Boyda Robertse zaručují, že Meghan je v dvacáté čtvrté generaci potomkem středověkého krále Edwarda III., který se narodil na hradě Windsor a úspěšně vládl Anglii padesát let, až do své smrti v roce 1377.

Mimoto je Meghan podle Robertse vzdáleně spřízněná s většinou evropských královských rodin díky své anglické příbuzné Margaret Kerdestonové, jež žila v patnáctém století a byla babičkou uherské a české královny Anny z Foix a Candale z otcovy strany. Jsou tu i jiná, již méně podstatná spojení s královským příbuzenstvím. Skipperovi potomci, sir Philip Wentworth a Mary Cliffordová, jsou vzdáleně pokrevně spřízněni se zesnulou Dianou, princeznou z Walesu, a královnou matkou. V důsledku královských příbuzenských sňatků je Harry podle Robertse ve více než 240 liniích potomkem Margaret Kerdestonové, díky čemuž jsou princ a jeho nyní už manželka velmi, velmi vzdáleně čímsi jako bratrancem a sestřenicí.

Jak o Meghan podotkl Gary Boyd Roberts: „V jejím rodinném původu se odráží velká část amerických a anglických dějin.“

Samozřejmě že mnoho lidí s evropskou linií předků si může nárokovat vzdálenou spřízněnost s královskými rodinami, ale pro Meghan takováto spřízněnost přirozeně nabývá nového významu. Její smíšené evropské a afroamerické dědictví jí neustále připomínalo, zvláště v období dětství a dospívání, že je jiná, že se odlišuje od ostatních. Je to něco, co se naučila brát na vědomí a přijímat.

2

JAK SE VYRŮSTALO U MARKLEOVÝCH

Dětství v rodině Markleových v 50. letech 20. století připomínalo kapitolu z knihy *Dobrodružství Toma Sawyera*. Mladý Tom Markle, Meghanin otec, a jeho dva starší bratři, Mick a Fred, prožívali idylické dětství v pensylvánském městečku Newport, kde bydleli ve skromném prkenném příbytku. Chlapci si hráli na šlahounech povijnice v lese na konci jejich špinavé ulice, chodili k řece Juniata chytat sumce a v létě sbírali ostružiny, z nichž pak jejich matka Doris pekla výborné koláče a vyráběla lahodné marmelády. Dospívající Tom si přivydělával peníze stavěním kuželek v místní kuželkářské herně nebo spolu s otcem Gordonem, který pracoval jako poštovní úředník, sledoval na černobílé televizní obrazovce, jak jeho oblíbený baseballový tým Philadelphia Phillies odpaluje jeden homerun za druhým.

Než Tom dokončil Newportskou střední školu, přidal se jeho bratr Mick k letectvu Spojených států, kde pracoval v telekomunikacích, ač někdo tvrdí, že ho nakonec najali do zpravodajské služby CIA. Tomův bratr Fred se vydal na jih, objevil náboženství a nakonec se z něho stal předsedající biskup americké východní pravoslavné církve se sídlem v Sanfordu na Floridě, kde je znám jako „biskup Dismas“.

Tom zaujal ke své budoucnosti jiný postoj. Po studiu na střední škole opustil maloměsto Newport a odjel do horského

rekreačního letoviska Pocono v severovýchodní Pensylvánii. Pracoval v místním divadle, kde poznal technickou stránku zákulisí a získal cenné zkušenosti, které mu pomohly vystoupit o něco výš na profesním žebříčku. Pak odcestoval do Chicaga, kde sehnal práci jako osvětlovací technik pro WTTW, pobočku tamního veřejnoprávního televizního vysílání. Pracoval také v divadle Harper Playhouse, které provozoval spolu s novými vlastníky, Bruceem a Judith Saganovými, kteří chtěli dát čtvrti Hyde Park, též domovu jistého Baracka Obamy, nové kulturní centrum pulzující životem. Zde se brzy stal režisérem osvětlení a pracoval na kontroverzním muzikálu *Vlasy*, tanečních představeních a klasických ruských dramatech, jakož i na koncertech jazzové a komorní hudby.

Tom usilovně pracoval a také hrál. Chvilé volna trávil s kamarády z prestižní soukromé Chicagské univerzity. Během jednoho rozpustilého večírku na studentské koleji International House v roce 1963 se tehdy devatenáctiletý Tom seznámil s osmnáctiletou studentkou Roslyn Lovelessovou, která pracovala jako sekretářka v nedaleké kanceláři železniční společnosti Amtrak. Jelikož byli oba vysocí – ona měřila 175 cm a on 193 cm – a měli podobné zrzavé vlasy, okamžitě v sobě našli zálibení. Tom měl svérázný smysl pro humor a působil lehkovážným dojmem, což na něm Roslyn bavilo. V následujícím roce se vzali, v listopadu 1964 se jim narodila dcera Yvonne a o dva roky později v roce 1966 syn Tom junior. V prvních letech manželství to neměli lehké. Tom byl často v zaměstnání osmáct hodin denně, Roslyn dál pracovala jako sekretářka a zároveň vychovávala dvě děti. Musela tak neustále zvládat mnoho věcí najednou a její matka Dorothy jí vypomáhala, jak jen mohla.

Navzdory každodennímu shonu si stále užívali rušného společenského života a spousta legrace se skupinou přátel. Tom všechny bavil svým neobvyklým stylem humoru. Roslyn si vybavila, že jednou v řecké restauraci předstíral, že má

papouška jménem Stanley, nechal ho jakoby kolovat od jedné osoby k druhé a prosil servírku, aby si ho nevšímala. „Bylo to k popukání,“ vzpomíná. Když Yvonne a Tomovi mladšímu začaly vypadávat mléčné zuby, posílal jim dlouhé dopisy od dvou zoubkových víl, Hektorky a Ethelky, které v nich popisovaly svůj život a vysvětlovaly, co se stane s vypadlými zoubky. Čas od času brával děti s sebou do práce. Bylo to vzrušující, obzvláště protože v té době osvětloval velmi populární loutkové představení s názvem *Sezamová ulice*. Tom mladší si cení hezkých chvil, které s tatínkem zažili – například jak podnikli výlet na stadion Wrigley Field na zápas baseballového týmu Chicago Cubs, jak řídil tatínkovo auto na parkovišti televizní společnosti WTTW, jak se ve studiu vznesl do vzduchu na pohyblivé osvětlovací konstrukci nebo jak hledal čtvrtdolarové mince na zamřazeném jevišti plném suchého ledu.

V jeho očích byl Tom starší zábavným tatínkem, který uměl hrát ty nejlepší hry a rozesmát vás, až jste se za břicho popadali – když byl tedy nablízku, což nebylo žel tak často. Očekávání jeho dětí bývalo poznamenáno zklamáním. Byl pohlcený svou prací a její plody se dostavovaly v podobě místních nominací na televizní ocenění Emmy – a tučného výplatního šeku. Cena, kterou za takový úspěch platil, bylo jeho manželství, ustavičné pozdní příchody domů, flámování a opíjení se s herci. Nikdy nekončící zábava a únava si nakonec vyžádaly svou daň. V jedné z nejranějších dětských vzpomínek zaznívají k Tomovi mladšímu zvýšené hlasy, bouchání dveřmi a rozčilená slova. Někdy počátkem 70. let 20. století, když byly děti ještě na základní škole, se manželé rozhodli, že se rozejdou.

Nějaký čas žil Tom v Chicagu a bral si děti na víkendy. To však nemělo dlouhého trvání. Snil totiž o Hollywoodu. Ještě před rozvodem v roce 1975 opustil svou v odloučení žijící manželku a děti a začal nový život na západním pobřeží. Děti pak svého otce několik let neviděly.

Na naléhání svého bratra Richarda, který žil v Novém Mexiku, odcestovala Roslyn s dětmi do Albuquerque, aby tam začali nový život. Chvilí tam žili šťastně. Co se týče Toma mladšího, strýc Richard sice nebyl jeho otec, ale alespoň s ním trávil čas, na parkovišti ho učil řídit Volkswagen Brouka a ukázal mu, jak se střílí. Navíc spolu Richard a Roslyn dobře vycházeli. Poprvé v životě nemusely děti žít v atmosféře plné zloby.

Negativní stránkou však bylo, že si noví spolužáci na Toma mladšího jako jediného zrzka ve třídě zasedli a šikanovali ho. Někteří mu kradli peníze na obědy, jiní vyvolávali rvačky. Báł se proto chodit do školy, protože často přicházel domů s monoklem na oku. To nejhorší však teprve mělo přijít. Jednou večer šel s matkou a jejím novým přítelem Patrickem, odborníkem na bojová umění, do kina na film *Smokey a bandita*. Po návratu přistihli u nich doma zloděje, jak jim vykrádají celý byt. Když se je Patrick snažil zpacifikovat, střelili ho do břicha a do úst, a kulky přitom prosvištěly kolem Toma mladšího. Přestože Patrick přežil, Tom mladší z toho měl trauma.

Někdy v době mezi šikanou a loupeží se Tom mladší rozhodl opustit Albuquerque a odejít bydlet k otci, který si v té době užíval života v plážovém městě Santa Monica v jižní Kalifornii. Přijel právě včas, aby se tam zapsal na střední školu.

Ačkoli se v otci stále ještě zhlížel, jeho nový život měl jednu velkou vadu na kráse: sestru Yvonne. Odstěhovala se sem o několik let dříve, když jí bylo čtrnáct. Vždycky se k sobě chovali jako kočka a pes, jako sourozenci se nesnášeli a soupeřili spolu.

Když se tento trojlístek přestěhoval z města Santa Monica do velkého domu hned vedle country klubu v ulici Providentia Street v losangeleské čtvrti Woodland Hills, Tom mladší si hned zabral pokojík v přízemí a byl nadšený, když mu jeden kamarád prodal hodně velkou vodní postel. Radost

však vystřídaló zděšení, když se na ni krátce po dodání posadil a hned byl celý promočený. Při bližším prozkoumání objevil ve zbrusu nové posteli několik trhlin. Jako podezřelý připadal v úvahu jen jediný člověk. Sestra Yvonne se okamžitě přiznala, ale obhajovala se tím, že to byla zasloužená odplata, jelikož chtěla pokoj pro sebe. Byla to další epizoda nekonečného seriálu roztrpčených a zlostných sourozenec-kých šarvátek. Jak si mi Tom mladší postěžoval: „Když od vás nedostala, co chtěla, stala se vaší nejhorší noční můrou.“

A do této rozhašteřené vztahové dynamiky si přimyslete postavu Dorii Raglandové. Drobná, pozorná, s lesklýma hnědýma očima a rozverným afro účesem, taková byla žena, která z jejich otce udělala sentimentálního citlivku. Ještě než ji přivedl domů, všimli si, že se změnil. Byl uvolněnější, často si bral v práci volno a působil vesele a rozjařeně. Krátce a stručně – byl šťastný. Seznámili se v televizní společnosti ABC při natáčení seriálu *General Hospital*, kde se Doria zaučovala jako maskérka a on už tam byl zavedený jako režisér osvětlení. I přes dvanáctiletý věkový rozdíl – Doria byla věkově blíže Yvonne než svému příteli – se do sebe rychle zakoukali.

Doria předtím studovala na střední škole Fairfax High School, ale na její vzdělání mělo neblahý dopad zemětřesení v San Fernandu, k němuž došlo v roce 1971. Zničilo totiž nedalekou losangeleskou střední školu (LAHS), takže se obě školy musely dělit o jednu budovu. Doria se proto učila od sedmi ráno do poledne a žáci LAHS pak v jejich třídě trávili odpoledne. Navzdory všem těžkostem byla Doria členkou klubu Apex, třídy pro studijně nadané mladé lidi. Po skončení studia prodávala v klenotnictví, pomáhala v Alvinově starožitnictví s názvem „Twas New“ (Staronové, pozn. překl.) a obsluhovala vetešnický stánek na nedělním bleším trhu. Pracovala také v cestovní kanceláři. Byl to způsob, jak získat letenky za sníženou cenu a moci levně cestovat po světě.

Ne že by si Tom mladší nové členky domácnosti v ulici Providentia Street zase tolik všímal. Pro samé ježdění na skateboardu či na motokárách a práci v květinářství se ani nepozastavil nad tím, že se k nim Doria nastěhovala. Byl příliš zaneprázdněný zábavou s novou partou kamarádů.

Z Yvonniny strany šlo o lhostejnost, neřku-li averzi, na první pohled. Nelibě nesla, že nově příchozí strhávala celou otcovu pozornost na sebe. Dychtila totiž po tom, aby Tom starší využil svých kontaktů ve světě šoubyznysu a zařídil jí práci modelky nebo herečky. Když ještě žila s matkou v Albuquerque, předváděla šperky a svatební šaty. Ve značce Hollywood teď tato bojovná dospívající dívka viděla příležitost, jak přijít k penězům. Když za ní domů přišly kamarádky, chovala se, jako by tam otcova afroamerická přítelkyně ani nebyla, a zmiňovala se o ní podle svého bratra jen jako o „služce“. Naopak její nejlepší kamarádka, nyní úspěšná realitní makléřka, si nevzpomíná, že by o ní Yvonne takhle mluvila, a pokud náhodou ano, přičítá to jejímu cynickému chicagskému smyslu pro humor. Nicméně Yvonne podle slov své matky nikdy nebyla nijak zvlášť snášenlivá.

Doria k nim přišla právě v době, kdy si Yvonne osvojovala temné principy černé magie. Už jako malou holčičku ji fascinovalo vše, co nahánělo hrůzu. Jednou si přinesla do pokoje polorozpadlý náhrobní kámen, který našla v suterénu jejich bytového domu v Chicagu. V době Doriina příchodu, jak si bratr Tom vybavuje, si Yvonne koupila výtisk *Satanské bible* od Antona LaVeye, v pokoji si zřídila oltář, hrála si s deskou ouija, zapalovala černé svíce a oblékala se jen do černého oblečení gotiků. Možná šlo jen o posedlost vzpurné teenagerky, jelikož ji bratr nikdy neviděl provádět nějaké satanské rituály, ale popisoval mi, jak ho její „podivné“ chování zneklidňovalo. Po setmění odcházela z domu a sotva kdy se vracela před svítáním. Jedna z Yvonniných kamarádek se na ta léta pamatuje a popsala mi, jak se s Yvonne vždycky

vyšňořily a vyrazily si zatancovat, zvláštř když byla ve městě britská kapela. „Namalovaly jsme se a vyřikly,“ vzpomíná si. „Byly jsme na tahu a užívaly si.“ Spíš než cokoli satanského byl jejich cílem rituál balení kluků.

Tom a Yvonne se většinou jen sourozenecky dobírali a popichovali, než že by šlo o nějaké čáry a kouzla. Jednou si však Yvonne přišla od bratra půjčit peníze do květinářství, kde pracoval. Zatímco se Tom s kolegou Richardem, zapřisáhlým křesřanským vědcem, věnovali zákazníkům, popadla Yvonne Richardovu bibli a červenou rtěnkou mu do ní nakreslila pentagram, považovaný za ďáblovu znamení. Než odešla, stihla na jinou stránku napsat tři šestky, číslo šelmy. Tom se jí pak pomstil, když jí zatelefonoval domů, že Richardovi znesvěcením jeho bible způsobila takové trauma, že vběhl do silnice a srazil ho autobus. Díky této lsti bleskově příběhla zpátky do květinářství, aby zjistila, jak na tom Richard je.

Jistě bychom Dorie prominuli, že si nejspíš říkala, kam se to jen dostala, když se ocitla ve společnosti téhle hašteřivé pomlouvačné sběře. Zamilovat se do o dvanáct let staršího muže je jedna věc, ale zcela jiná věc je být po hlavě vržena do jeho rozhádané rodiny, kde se bratr se sestrou ustavičně handrkují. Díky své odolné povaze a vyrovnanosti však Doria přesto vnesla do ponurého domu rodinnou atmosféru.

Když se k nim Doria nastěhovala, byli všichni v rodině zvyklí dělat si, co chtějí. Tom starší ve dne v noci pracoval, Yvonne obcházela s kamarádkami kluby a Tom mladší kouřil se svou partou trávu. Doria coby chladnokrevná hipisácká usmiřovatelka celou rodinu stmelila. Brzy se spřátelila s jejich blízkou sousedkou Olgou McDanielovou, bývalou zpěvačkou v nočním klubu, a proklábosila s ní celé hodiny. „Doriu nejlépe popíšu, když řeknu, že byla jako vřelá náruč,“ řekla mi Olžina dcera. Nejvíc však Doria zabodovala tím, že vzala Toma mladšího do zvířecího útulku a pomohla mu vybrat rodinného pejska, kterému dal jméno Bo. Nový hlučný

přírůstek do rodiny, kříženec retrívra s bíglem, brzy ovládl jejich pětipokojový dům uprostřed zeleně v losangeleské okrajové čtvrti Woodland Hills.

Na Děkuvzdání pozvala Doria Merkleovy do rodiny Raglandových, k níž patřila její matka Jeannette, otec Alvin, nevlastní bratr Joseph a nevlastní sestra Sandra, na pravou jižanskou hostinu sestávající z batátového koláče, husté polévky gumbo a pečeného kolene s fazolemi. „Byly to dobré časy,“ vzpomíná Tom mladší. „Když jsem se s nimi setkal poprvé, byl jsem nervózní a celý nespív, ale oni byli skutečně laskaví a vzali nás mezi sebe. Takovou rodinu jsem si vždycky přál. Překypovali radostí a měli opravdový smysl pro rodinný život.“

Smysl pro rodinu byl formálně stvrzen 23. prosince 1979, kdy se nechali Doria a Tom starší oddat v chrámu neziskové spirituální organizace Self-Realization Fellowship na Sunset Boulevardu, kousek východně od Hollywoodu. Místo vybrala nevěsta Doria, jelikož vyznávala učení hinduistického jogínského guru Jógánandy, který přijel do Bostonu v roce 1920 a jako součást praktikování jógy hlásal filozofii dýchání a meditace, aby svým přívržencům pomohl na cestě k osvícení. K jeho stoupencům patřily hollywoodské hvězdy, například Linda Evansová a Mariel Hemingwayová, zakladatel společnosti Apple Steve Jobs a bývalý člen skupiny The Beatles George Harrison. Ale i v tak osvíceném prostředí docházelo k rasově smíšeným sňatkům velmi zřídka.

Necelé půlstoletí před svatbou Toma a Dorii zrušila Kalifornie zákony zakazující míšení ras, jež zakazovaly uzavírání manželství mezi černochoy a bělochoy. V celé zemi však byly tyto zákony prohlášeny protiústavními až roku 1967 Nejvyšším soudem Spojených států amerických, který tehdy vynesl klíčový rozsudek v případě *Lovingovi vs. Virginie*. Příběh manželů Lovingových se dočkal hollywoodského filmového

zpracování, v němž hlavní role ztvárnili Ruth Negga a Joel Edgerton.

V roce 1958 byli běloch Richard a černoška Mildred Lovingovi oddáni ve Washingtonu D.C. Když se vrátili domů do Virginie, byli zatčeni ve své ložnici na základě virginského zákona o rasové integritě. Soudce Leon Bazile rozhodl o podmíněném trestu za předpokladu, že se odstěhují z Virginie a nevrátí se dříve než za dvacet pět let. Proti rozsudku se odvolali, ale soudce Bazile odmítl přehodnotit své rozhodnutí. Napsal: „Všemocný Bůh stvořil bílou, černou, žlutou, malajskou a rudou rasu a umístil je na oddělené kontinenty, a nebyt našich zásahů do tohoto uspořádání, k žádným takovým manželstvím by nedocházelo. Skutečnost, že rasy oddělil, svědčí o tom, že nezamýšlel jejich míšení.“

Lovingovi, podporovaní Národní asociací pro zvýhodňování barevných lidí, Fondem právní ochrany, Ligou japonsko-amerických občanů a koalicí katolických biskupů, se poté úspěšně odvolali k Nejvyššímu soudu Spojených států, který ve svém rozhodnutí napsal: „Právo uzavřít sňatek je jedním ze ‚základních občanských práv člověka‘, zásadním pro naši existenci a přežití... Na základě naší Ústavy závisí svoboda vzít si nebo si nevzít osobu jiné rasy na jednotlivci samém a nemůže být narušována státem.“ Tím odsoudil virginský zákon proti míšení ras jako „koncepovaný tak, aby zajistil nadvládu bělochů“. Ačkoli tento rozsudek rasově smíšená manželství zlegalizoval, smíšené páry se často setkávaly s podezíravými pohledy a dennodenně čelily rasismu a někdy i otevřenému nepřátelství.

Ve svůj velký den měl na sobě Tom starší sportovní bundu a košili s knoflíčky na límečku a Doriu zdobily splývavé bílé šaty a bílé kvítky šateru neboli nevěstina závoje ve vlasech. Slavnostní manželský slib pronesli v přítomnosti bratra Bhaktanandy, který zdůraznil, že jejich spojení je pro „nejvyšší společné dobro“ a k dosažení jednoty s Bohem. O dětech

přívrženců učení Self-Realization Fellowship se říká, že jsou to otevřené a zvědavé duše, takže když Doria pouhý rok po svatbě otěhotněla, nemohli se s Tomem dočkat, až se miminko narodí. Zanedlouho poté následovala další dobrá zpráva: Tom byl za svou návrhářskou a osvětlovací práci na televizním seriálu *General Hospital* poprvé nominován na cenu Daytime Emmy; později byl nominován ještě osmkrát. Na oficiálně barvoslepého člověka to nebylo špatné. Jestliže byl rok 1980 dobrý, pak rok 1981 měl být ještě lepší.

Jak měsíce pomalu mýjely a letní teploty stoupaly, Doria začínala být netrpělivá, kdy už bude tomu čekání konec. Při denních teplotách, které se často pohybovaly kolem pětatřiceti, byla vděčná, že mají odpařovací chladničku a že je v tom jejich neuspořádaném domově šero a stín. Tom ve svém volném čase zdobil dětský pokoj – vymaloval stěny a kolem bíle natřené postýlky rozvěsil postavičky z Disneyho filmů a obrázky andělů. Konečně jim 4. srpna 1981 v 4.46 ráno porodník Malverse Martin v nemocnici West Park oznámil, že se jim narodila zdravá holčička. Tato nejnovější členka spolku „Děvčata z Valley“ byla, jak její matka poznamenala, podle znamení horoskopu Lev. Typičtí Lvi jsou prý „laskaví, akční a pohání je touha získat si lásku a obdiv druhých. Působí královským dojmem. Jsou velmi rádi středem pozornosti, a proto mnozí z nich dělají kariéru v oblasti múzických umění“. Ještě nikdy se astrologický popis hvězdného znamení na nikoho nehodil tak přesně.

Narození Rachel Meghan Markleové změnilo jejímu otci život. „Můj táta byl nesmírně šťastný,“ vzpomíná Tom mladší. „Trávil s Meghan každou volnou chvíli. Měl ji radši než kohokoli jiného na světě, včetně Dorii. Stala se celým jeho životem, jeho princezničkou. Byl z ní celý na větvi.“

Meghanina sedmnáctiletá sestra Yvonne vždycky jen provlála kolem. Víc ji zajímalo líčení a chození po klubech, než aby si pohrála s miminkem. „Mimina, fuj, díky, ale nechci,‘

takhle jsme to cítily,“ vybavuje si jedna z Yvonniných kamarádek. Byla teenagerka, co se chce bavit, a hlídání nového přírůstku do rodiny rozhodně zábava nebyla. Nejenže se Yvonne k miminku, přezdívanému „Květinka“ nebo „Poupátko“, stávala lhostejně, ale cítila se odsunutá na vedlejší kolej, protože její otec byl malé Rachel zcela oddán. Bezpochyby vzpomínala na to, jak byl často pryč, když byla ještě dítě, a poněkud žárlila na pozornost, kterou nyní věnoval malé nevlastní sestře.

Stávalo se tedy pochopitelným zdrojem neshod, že její otec netrávil v jejích očích tolik času, jak by si bývala přála, kontaktováním svých známých, aby jí domluvil nějakou práci v oblasti herectví či modelingu. Když mu to vytkla, sehnal jí komparzní roli v seriálu *General Hospital* a v jednom dílu seriálu *Matlock*, ve kterém ji nechali umřít ještě před prvním reklamním breakem. Zdá se však, že těchto příležitostí nikdy plně nevyužila.

Nejenže Tom trávil se svou druhorozenou dcerou každou volnou chvíli, ale poněkud svérázným způsobem se snažil zavést v rozvolněné domácnosti trochu disciplíny, aby svou „Květinku“ ochránil. Synovi vždycky říkal, že jestli chtějí s kamarády kouřit trávu, mají to dělat jen v domě, ale tento pokyn se s narozením miminka změnil. Při jedné příležitosti kouřil Tom mladší s kamarády jointa v obýváku a v dětském pokoji plakala Meghan. Jeho otec hlasitě pronesl, že ji jde nahoru přebalit. Krátce nato sešel dolů s plnou plínkou v ruce. Posadil se k hochům na gauč, vytáhl z kapsy lžiči a jal se pojídat její „obsah“. Znechucení chlapci se rozutekli. Až později Tom prozradil, že do čisté pleny nalil čokoládový pudink. Byl to jeho způsob, jak zabránit klukům v kouření trávy, když byla nablízku Meghan.

To bylo, co se týče disciplíny, asi tak vše. Jejich dům byl stále v centru dění. Chodily tam na návštěvu Doriiny kamarádky, pouštěly si hudbu, cvičily jógu, kterou teď Doria vyučovala, a grilovaly. Zvenčí to vypadalo, že jsou jedna velká šťastná

rodina. Doriini příbuzní, zvláště její matka Jeannette, často nedávno sezdanému páru hlídali dcerku. Dokonce i Tom mladší se tu a tam zapojil, aby si rodiče mohli odpočinout. Tom a Doria se zdáli být převážně šťastní, ale potom se začali hašteřit. Ať Tom miloval Meghan sebevíc, svou práci miloval také; stále byl workoholik a připadalo mu normální trávit osmdesát až devadesát hodin týdně na place. A v jeho očích se to vyplácelo, vypadalo to, že mu Meghan nosí štěstí. Po dvou nominacích s kolegy nakonec vyhráli cenu Daytime Emmy, udělovanou za denní programy, za „mimořádný úspěch v znamenitém designu“.

To všechno však něco stálo. Takhle si to Doria nepředstavovala – musela se nějak srovnat s jeho dětmi, vychovávat své vlastní, restartovat svou kariéru a ještě se snažit řídit velkou rodinnou domácnost. A ač to nebyla Tomova vina, bydleli v převážně bělošské čtvrti, kde si lidé kvůli její tmavé pleti a Meghanině světlé mysleli, že je Meghaninou chůvou. Často ji zastavovali a zcela nevinně se ptali, kde bydlí matka miminka. Bylo to úzkoprsé ponižování, bez něhož by se bývala obešla.

Také se zdálo, že se Tom oženil spíše se svou prací než s ní. Byl to stejný pocit, jaký zakoušela jeho první žena Roslyn. Postupně se příkrá slova a rozepře stávaly pravidlem, nikoli výjimkou. Tom mladší a Yvonne rozeznávali až příliš důvěrně známé symptomy rozpadajícího se vztahu. Podle rodinných přátel Doriu ubíjelo, že ji Tom neustále kritizoval, i kvůli sebemenším maličkostem. Došlo to až do bodu, kdy Doria usoudila, že už má všeho dost, a vrátila se ke své matce Jeannette. Jedna rodinná přítelkyně poznamenala: „Pokud vím, Doria není žádná slaboška, co si dá všechno líbit. Nebála se ozvat a razantně chránila sebe i svou dceru. Měla to v hlavě srovnané, a tak jsem jejímu úsudku věřila.“

Manželé Markleovi se rozešli, když byly jejich „Květinice“ pouhé dva roky, ale rozvedli se až o pět let později. Tom si

brával dceru na víkendy a vracel ji v neděli večer. Jak Meghan svěřila spisovateli Samu Kashnerovi, potom se všichni tři posadili a společně pojedli – s večerí na klíně sledovali televizní soutěž *Jeopardy!* „Byli jsme si tak blízcí,“ vzpomíná si, ale je to zřejmě vzpomínka zabarvená perspektivou odpouštějícího dítěte, které si zoufale přeje, aby se rodiče zase dali dohromady, spíše než přijetí neradostné skutečnosti. Ostatní už tak optimističtí nebyli. Poukazují na Tomovo rozčarování, neřku-li rozhořčenost, nad tím, že Doria poskytla jejich svazku tak málo času na to, aby se osvědčil. Než Meghan dorostla do věku, kdy mohla docenit soutěž *Jeopardy!*, byli už její rodiče rozvedení a žili své vlastní oddělené životy.

Little Red School House je hollywoodská vzdělávací instituce založená roku 1945 Ruth Peaseovou a upřednostňovaná příslušníky losangeleské šoubyznysové smetánky. Zatímco rodiče málokdy viděli čekat před školou Johnnyho Deppa, jehož dcera sem chodila, baskytarista skupiny Red Hot Chili Peppers přezdívaný Flea si pro dceru jezdil v posprejovaném mercedesu. Výuka – založená na čtyřstupňovém programu švýcarského psychologa Jeana Piageta – je rozmanitá, nápaditá a drahá: při dnešních cenách stojí školka 18 800 dolarů a ceny pak dále stoupají až do výše 22 700 dolarů za školné v šesté třídě. Jelikož si škola vybírá ty nejchytřejší a nejlepší, musejí dělat starší děti přijímací zkoušky. V roce 1983 zapsali dvouletou Meghan do školky v tomto exkluzivním zařízení i Tom s Doriou, která se v té době zaučovala na sociální pracovníci.

Tato volba byla výhodná pro všechny zúčastněné. Instituce Little Red School House byla blízko nahrávacích studií společnosti ABC v Los Feliz, kde pracoval Tom, a jen pár minut od Doriina pracoviště a jejího nového domova jižně

od Hollywoodu. Meghan tuto školu navštěvovala do svých jedenácti let. Kromě čtení, psaní a aritmetiky, které tvořily základ každodenní výuky, se děti mohly zabývat i celou řadou dalších předmětů, od španělštiny po kvantovou fyziku. V létě děti pracovaly na společné zahradě a chodily na vycházky do přírody, buď na pláž Leo Carillo, nebo do blízkého Griffithova parku. Po škole jezdila Meghan s matkou na kole nebo s ní chodila běhat. Matka v ní též od útlého dětství podporovala zájem o jógu. Trvala také na tom, aby jí Meghan každý den pomáhala připravovat večeři, čímž v ní – podle jejích vlastních slov – vypěstovala lásku k jídlu a vaření.

V téže době podněcovala školní představení navštěvovaná pyšnými rodiči Meghanin klíčící zájem o divadlo. Když jí bylo pět, pobavila rodiče dětskou říkankou „The Wheels on the Bus“ a později vystupovala v muzikálech *Bye Bye Birdie* a *West Side Story*. O Halloweenu hrály s kamarádkou Ninaki „Nikki“ Priddyovou dvě mrtvolky, jak spolu debatují o velikosti a pohodlnosti svých rakví. Jednou měla hrát Meghan spolu s jinou holčičkou hlavní roli v divadelní adaptaci filmu *Jak Grinch ukradl Vánoce*. Její kamarádka ale naneštěstí dostala pár hodin před představením střešní chřipku a Meghan se snažila naučit nazpaměť oba texty. „Učit se tvoje repliky byla nejhorší zkušenost mého života,“ řekla pak své spoluherečce Elisabeth McCoyové, která se jí omlouvala. Je však ironií, že nikoho nenapadlo dát tuhle roli nemotorně působící holčičce s rozčuchanou blondátou hřívou a tlustými brýlemi, která se schovávala ve sboru. Byla to Scarlett Johanssonová, dnes jedna z nejlépe placených hereček na světě, která tehdy také krátce chodila do této školy.

Elisabeth McCoyová, v současné době renomovaná šéfkuchařka a scenáristka, má ještě jiný důvod, proč Meghan děkovat. Byla o dva roky mladší a vůbec se netajila tím, že je „zvláštní dítě“. Byla náruživá, prudce inteligentní, obézní a zajímala se o nezvyklé věci, například o UFO, okultní vědy

a duchy. Ostatní děti si myslely, že je divná. Nepomohlo ani to, že trpěla malými epileptickými záchvaty, kdy čas od času upadla do stavu podobného transu a přestala vnímat své okolí. Jelikož tyto záchvaty trvají jen krátkou chvíli, ostatní si často myslí, že se jedná o denní snění nebo nepozornost.

Jak Elisabeth později zjistila, Meghan byla jiná než většina ostatních dětí, které buď jen prošly kolem, nebo si z ní dělaly legraci. Když u ní Meghan poprvé zpozorovala záchvat, přišla jí na pomoc. Sedla si vedle ní, vzala ji za ruku a utěšovala ji. Elisabeth si také pamatuje, jak ji podpořila, když se jí vysmívaly „ty zlý holky“, jak je popisuje. Vzpomíná si: „Šikanovaly mě, bylo mi mizerně a mou jedinou spásou byly děti, které na mě byly hodné. Meghan jsem měla opravdu moc ráda. Neodvrátila se ode mě, když jsem začala mluvit o neobvyklých tématech. Naslouchala mi. Byla skvělá a říkala skvělé věci. Ráda jsem pobývala v její blízkosti.“

Bylo zřejmé, že Meghan zdědila matčin silný smysl pro spravedlnost, uměla rozlišovat, co je dobré a co ne, a byla připravena hájit jak sama sebe, tak ostatní. Při jedné příležitosti „zlý holky“ oznámily, že budou zakládat klub „jen pro bělošky“, a chtěly, aby se k nim Meghan přidala. Ozvalo se štěbetání spolužaček, ale Meghan je umlčela jedinou větou: „Děláte si ze mě legraci?“ Pak už byly zticha.

Ale tento konflikt na školním hřišti upozornil na něco, s čím Meghan zápasila sama v sobě. Vypráví o tom, jak přibližně v té době, na Vánoce 1988, otec koupil dvě soupravy panenek obsahující tradiční model rodiny s matkou, otcem a dvěma dětmi. V jedné sadě byly panenky bílé a v druhé černé. Otec je promíchal tak, aby představovaly Meghaninu vlastní rodinu. Dal je do krabice, zabalil do třpytivého vánočního papíru a položil pod stromeček.

Díky vlastní snaze pochopit sama sebe Meghan instinktivně vnímala ty, kteří měli problém zapadnout mezi ostatní. Jak vzpomíná Elisabeth McCoyová: „Nikdy nezapomenete na lidi,